

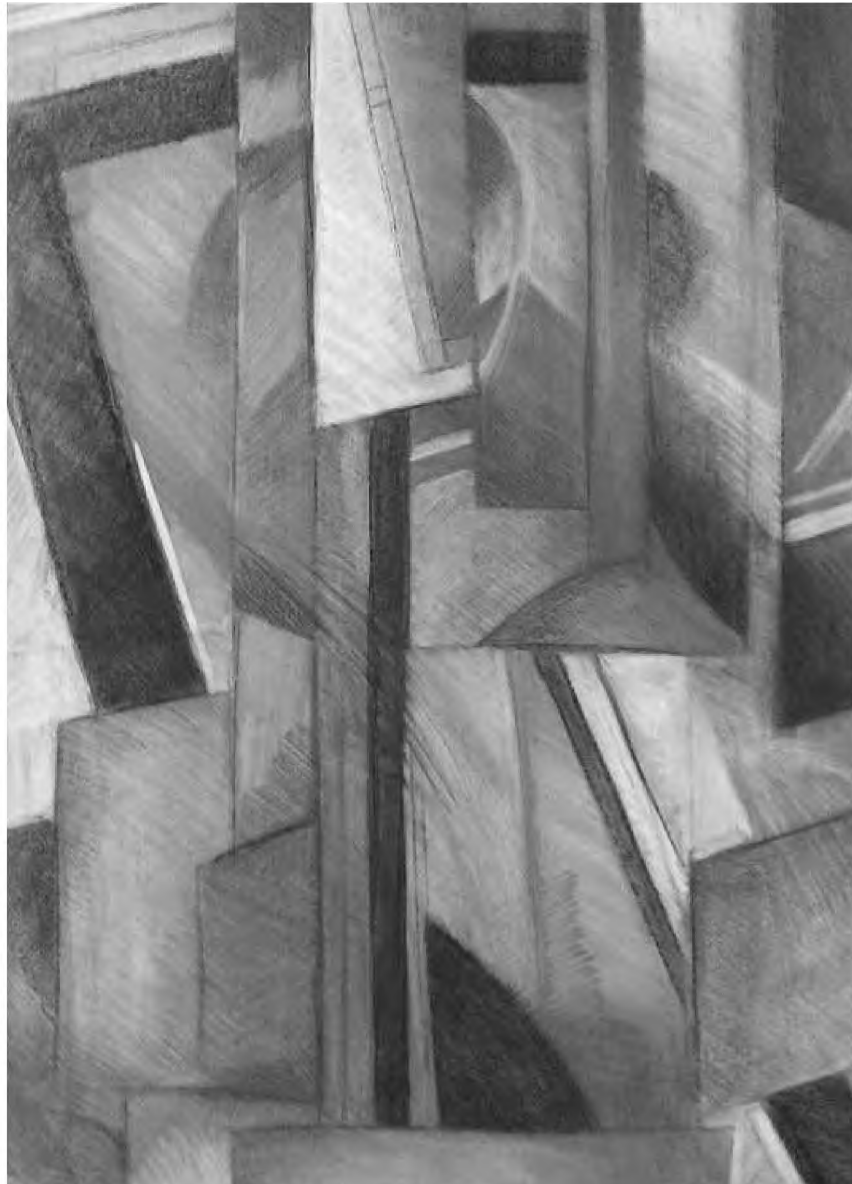
NAGY ZSUKA

Hűség

Zsolti a motorháztetőre teszi a lángosát és enni kezd. Közben a feleségére gondol, vajon milyen állapotban fogja találni, ha bemegy a kórházba. Megtörli olajos száját és kezét a csomagolópapírba, kidobja a papírt a szemétkosárba és belép a boltba. Fog néhány átlátszó kis zacskót a zöldséges részénél, abba teszi, amit vásárol. Leméri a karalábét, és váratlanul megáll a részleg közepén, elgondolkodik. A felesége nagyon szereti a karalábét, a lánya is. Ő egész életében furcsa viszonyban volt vele. Ötévesen, nem sokkal azután, hogy örökbe fogadták, látott ilyesmit először, és úgy megijedt, amikor a nevelőanyja elővette a kosárból, hogy nekiugrott a tűzhelynek. Jól beütötte a fejét. Azt hitte, valami nagy ronda állat. Sokáig nem evett olyan levest, amiben karalábé volt. Már nagyon régen nem jutott eszébe ez a történet, csak valahogy ma minden rossz emlék megtalálja. Nincs otthon tojás, tereli el a figyelmét a múltjáról Zsolt, hétvégén bundás kenyeret akar csinálni a lányának, citromos teával, hátha kiskorának kiszámítható, hétvégi reggeli illatával közelebb kerül a nagyon anyás lányához és sikerül kicsit enyhítenie a fájdalmát. Kinyitja a tojástartót, megnézi a tojást és látja, ahogy mostoha nagyanyja lábai háromszög alakban terpeszálódnak, törzsével mélyen lehajol és kivieszi a tyúkölből a tojásokat és törölgeti róla a sarat, a tolat, a tyúkpiszkot, pipípi, de szépet tojtatok, mondja mosolyogva, aztán valami történik és összeesik, ő ott áll, és nézi, odabújik imádott monájához, és mint egy kis kutya, elalszik mellette a nyári kertben. Arra ébred, hogy a szomszéd átmászik a kerítésen, mert látja, hogy mindketten ott fekszenek a tyúköl előtt, felemeli őt, és beviszi a házba, aztán két ember jön, és egy szíriánzóval elviszik monát. Sokáig van a szomszédban, késő este jönnek érte a mostoha szülei. Segíthetek, kérdezi egy hölgy látván, hogy Zsolti már hosszú percek óta fog egy tojást az egyik kezében, a másikban pedig a dobozt. Köszönöm szépen, elbambultam, mondja, láthatóan zavartan, a nő furcsán néz rá, erőltetve rámosolyog és pakol tovább, Zsolti érzi, hogy figyeli őt. Automatikusan vásárol még kenyeret, felvágottat, sajtot, lapockát, karajt, olajat, lisztet, a lányának csokis kekszet, ásványvizet, tisztasági dolgokat a feleségének, eszébe jut, hogy nem vett se narancsot, se banánt, pedig még azt akar bevinni a kórházba. Visszamegy, gyorsan kiválaszt ebből is, abból is párat, és indul a pénztárhoz. Egyre rosszabbul érzi, szabadulna ki a levegőre. Kimegy a parkolóba, beleszippan a keserű füstszagba, úton az autója felé meglát egy kiterített macskát. A tetemre szállnak a döglegyek,

kikerüli, beül az autóba és elhajt. Útközben megjelenik előtte a kiterített macskatetem, eszébe jut a felesége borotvapengével szétvagdossott karja, a háromnapos sebekbe belepetézett bogarak látványa, az élő hús gyomorfordító hemzsege. Nem tudja kitörölni a fejéből a látványt, újra és újra megjelenik a szeme előtt. Leáll az út szélén, pedig sietni szeretne, hogy minél hamarabb ránézessen a lányára, aztán minél hamarabb a feleségénél legyen, hogy lássa, hogy van. Zokogni kezd. Először akkor sírt, mikor fel tudta fogni már, mi az a halál, és meghalt a mostohaanyja, jó asszony volt, jobb, mint az igazi anyja, vagyis a biológiai, mert az igazi a mostohája volt. Aztán akkor, mikor megszületett a lánya, és most. Nem szabad félni, mondja hangosan, és egyre jobban fél. Iszik egy kis vizet, meghinti vele az arcát, sóhajt egy nagyot és elindul. Otthon nem tudja szóra bírni a lányát, bezárkózott a szobájába. Nem evett semmit, a fején a fülhallgatóval fekszik kisírt szemekkel. Zsolti mellé ül, megkérdezi tőle, be akar-e menni vele a kórházba. A lány megrázza a fejét és elfordul a fal felé. Zsolti ücsörög mellette, aztán megsimogatja a fejét és kimegy a konyhába, elpakolja, amit vásárolt, a gyümölcsöket, a tisztaságikat, az ásványvizet nem veszi ki a táskából, bezárja az ajtót és elindul a feleségéhez. Útközben azon agyal, hogyan rázhatná fel a lányát, de semmi nem jut eszébe. A kórteremben izzadság és enyhe vizeletszag csípi meg az orrát. A felesége alszik, mézszobor keze beleolvad az ágyneműbe, mintha csak fél keze lenne. Zsolti kipakolja a szatyrot, amit hozott, leül a felesége ágya mellé és nézi őt. Egyszerre érez undort, dühöt, szánalmat, aggodalmat és szeretetet. Nézi felesége sebes száját, mintha felvarró lenne csak a bőrön, olyan csinált, direkt és nem oda való. Egész életében hosszú ujjút kell hordania, ha nem akarja, hogy lássák a hegeket a karján, szomorodik jobban el Zsolti. Miért akarsz ennyire meghalni, kérdezi. Az első kísérletet a halálra fél évvel ezelőtt tette, akkor is, most is, egy doboz rivoltint vett be, a lányuk talált rá, mikor hazament az iskolából. Most pedig hidegvérrel tervezett meg mindent, otthon hagyta az iratait, kifigyelte, hogy a férje hová teszi el a gyógyszereit az adagolás után, és elvitte magával, vett egy csomag borotvát, egy buszjegyet és arra a buszra szállt fel, ami a legtávolabb viszi otthonától, a végállomáson leszállt, és elindult. Három nap múlva találták meg. Zsolti mindenhol kereste, végigjárta a közeli erdőt, kiverte a víz, mikor meglátott a fűben valami emberi testhez hasonlót. Két napig nem aludt, harmadnap hajnalban csörgött a telefon. Zsolti a kezébe temeti az arcát, nem tudja, mit tegyen. Mit nem csinált jól. Mitől lett a felesége munkaképtelen depressziós, többször maga ellen tevő. Sokat veszekedtek, igazából nem voltak egymáshoz valók. A lelki komfort, a gyávaság, és elsősorban a gyermekük miatt maradtak együtt. Zsolti felesége jó anya volt, nem lehetett rá senkinek egy rossz szava sem. De ők ketten sokat túrtek egymásnak, túl sokat, felőrölte az életüket. Igazából a házasságuk is csak úgy megtörtént, minden áhítat nélkül, mert itt volt az ideje, egy városban laktak, vonattal utaztak haza az egyetemről, és megkérdezte tőle a leen-

dő felesége, hogy nem házasodnak-e össze, ő pedig rávágta, de. Most is látja maga előtt azt a feszes farmert a feleségén, a fehér len blúzzal, kívánatos napbarna bőrétől még most is fel tud izzani az akkori vágy. Néhány évig jól kijöttek egymással, örültek, hogy elkerültek a családtól, tervezték, csinálták az életet, egyidősek voltak, egyforma családképpel, a fogalmak ugyanazt jelentették mindkettőjüknek, és ez nagyon sokat jelentett nekik, észre sem vették a nagy életcsinálásban, munka-, lakás-, gyerekprojektben, hogy nem egymáshoz valók, csak a fiatal életük, a családi, a társadalmi szabványok viszik, lökik őket előre. Ez akkor derült ki egyértelműen, mikor a lányuk elsős lett az iskolában. Attól kezdve ritka kivétel volt, hogy ne teljen el olyan nap, mikor ne vitáztak volna valamin. Aztán jöttek a pánikrohamok, a munkaképtelenség, a depresszió. Elmaradtak az ölelések, semmi sem úgy alakult, ahogy kellett volna. Zsolti arra eszmél, hogy megérintik a vállát, és kitessékelik a kórteremből, megcsókolja felesége homlokát, és hazaindul. Útközben felhívja a barátnőjét, megbeszél vele egy holnapi időpontot. Meg akarja mondani neki, hogy vége, szakítani akar vele, nem akarja csinálni tovább. Ha eddig nem tette, most már soha nem bírja elhagyni a feleségét, hogy nézne az ki, meg kell gyógyulnia, és itt van a lánya, kell a hétköznapijaiba egy stabil ember. Ez a legfontosabb. A szerelem és a vágy másodrangú dolog. Otthon betakarja a lányát, megcsókolja a homlokát, bemelegíti a nappaliba, leül a fotelba a tévé elé és elalszik.

Losonczy Ildikó: Vetületek